

הרנון ברוך: בלדה על הסרטוריה

מליסה קיבלה מאיש צעיר מתנה. כזאת עוד לא היתה בחייה. נערי־שליח הביא אותה. מסר אותה אצלה. זהו ארנקייד קטן מעור־כרום לבן־אפור. מזדהר בגון כחלחל רך; הסגר מבריק בזהוב, וכן הארכוף הצר. עיבדו עדין מאד ונחמד. היא ממששתו מכל עבריו; חדרות ראשי־האצבעות רבה כחדוות העיניים. כמעט אינה מעיזה לפתוח את הסגר. בפנים הוא מרופד, כל־כולו משי לבן. ועלייד חריט־המעות, עלייד קופסת־הפודרה הקטנה, שבמכסה שלה חרוטה אות מ גדולה, עלייד עפרון־הזהב המנצנץ ופנקסון־הרשימות (—אך מה הם "פרטים אישיים?"—) מונחת איגרת, שבה שואל האישה הצעיר אם ומתי רשאי הוא לראותה שוב. גם זה נזשה שמעולם עוד לא אירע לה. רוצה היא לענות לו מיד, אבל לכך זקוקה היא לנייר־כתיבה יפה מאד. בגלויות־הדואר, שבהן היא מודיעה לסבא בעתות היעדרו התכופות, הארוכות־מדי, שהיא תודה־לא ל בריאה, אין אתה יכול לכתוב דברי־תודה, אין אתה יכול בכלל לכתוב משהו של ממש, וכך יורדת היא במרוצה אל החנות הסמוכה לצרכי־כתיבה, להביא משהו נכבד. כמובן, עכשיו שהגליון הנאה פרוס לפניו, אין בו כל תועלת. וכי איך צריך לפתוח? מבקשת היא לומר לו שהיא רוצה לראותו מיד— או שמא מוטב מחר או מחרתיים? מבקשת היא לומר לו שפלי־כך טוב יהיה אם הוא יהיה לה פה, אלא שסבא אולי לא יהיה מרוצה—ובעצם מדוע?—אם בשובו ממסעותיו הארוכים ימצא אורח בדירה; מבקשת היא לומר לו, לזה שאינו רשאי להיות אורח, לומר לו ויהי־מה, שהרי אינו אורח סתם, ושכל־זאת היא מוכרחה לפגוש אותו במקום אחר כלשהו, במקום כלשהו, אם למעלה ליד הארמון ואם למטה ליד תחנת־הרכבת. בכל מקום שיבקש. אבל איך אפשר להכניס דברים רבים כל־כך לתוך סדר כלשהו? ואיך אפשר לומר זאת, שגם יריגיש, לבטח, מה שהיא חושבת ומה שברצונה לומר? הה, מן הלב עד לעט ארוכה־ארוכה הדרך, ועל־אחת־כמה־וכמה אם את כובסנית קטנה ואת נבהלת מכל עסק־שלי־כתיבה. ככל שהיא פותחת, זה אינו זה.

הבוקר עובר בייאוש קשה. המכתב שהחלה בו מונח על הארנקון שעל השולחן ולובש מראה אימתני יותר ויותר. בשום־פנים אינה רוצה עוד להביט אליו. אבל אחר־הצהריים מנצנץ בה הרעיון המושיע, ולא עוד אלא שכבר היא מגשימה אותו עוד בטרם יולד בה. כי פתאום התחילה להחליף את כל בגדיה, מכ־ריגל ועד ראש. וכך מתברר לה שפשוט אין לה אלא להביא את התשובה בעצמה, ושעליה לעשות זאת מיד. בבגדי־יוס־א' שלה, שערה עוד לח ומשוך בקפידה, ארנקון־היד לורועה, כך היא עומדת ברחוב. אילו, כאשר חשה אל חנות צרכי־הפתיכה, לא היתה כה שקועה בענין של נייר המכתב, היתה כבר נותנת אז דעתה עלמה שהיא מגלה עכשיו: הרי זה יום־ספטמבר היפה ביותר שנודמן לה אי־פעם בחייה. רוח־הערב של השנה, משב־ספטמבר הקריר, הגיע, ומתחת לשמיים שקיי־שמש, בעודם בקיצט, חולפת הקרי־

רות, בהירות, מבעד לרחוב, מתרפקת אל חזיתות-הבתים, מתלטפת על הבריות. הרף-עין אחד פוסחת מליטה על השעיפים—שתסע בחשמלית כדי להגיע לכיכר תחנת-הרכבת? שם הוא גר, שם הוא גר, ואם תסע בחשמלית, תגיע מהר. אבל הרי יש גם מתיקות זו של התהססות-מעט, ישנה החריפות הזאת התלויה מעל לסף-המתיקות. אם רק אין הענין מתמשך למעלה מן המידה. והיא מחליטה לעשות את הדרך ברגל.

כמעט לכל ארכה חוצה הדרך את רובע-העסקים. שאמנם לעולם, פרט לימי-א' בשבוע, אינו ריק מאדם. אלא היום הוא נראה הומה יותר מכפי מנהגו, ובעיקר מלא חיים של עליונות. כמעט נדמה שכל הבריות כאן נתכבדו אי-כה במתנת ארנקון-של-יד, כאלה שאתה רואה בידם וכאלה שאינך רואה בידם, ועכשיו הם בדרכם להביא את תודתם לגנותי-המתנה. מליטה, בהתהלכה לה כך, מנענעת ומנפנפת את שלה, לא רק כדי להפגין שהנה אף היא שייכת לכל האחרים אלא גם, ובעיקר, כדי שיוכלו הכל לראות כי שלה המפואר מכולם. יש שהיא נעצרת לפני חלון-ראנה. במיוחד כשמאחרי מראות שבהן יכולה היא להסתכל בה בעצמה ובארנקון שלה, ואם בכלל היא מגיעה אל חלון שמוצגים בו ארנקי-יד הכרח לה להשוותם, כפי שהם מוצגים כאן קבוצות-קבוצות או כל אחד ביחידותו. עם שלה, העולה על כולם, אף שהענין גוזל זמן, וחריפות-הציפייה עוברת כמעט את גבול הרצוי. וכשהיא נמצאת כבר בכיכר תחנת-הרכבת השקטה קם בה חשק לשוב ולהתחיל בכל המשחק מבראשית, כל-כך היה זה יפה. אלא שכאן מתוח הגבול העליון-הנזול שבין מתיקות-הציפייה ובין מרידות-הציפיים; אילו חזרה כדי להתחיל מחדש במשחק-חלונות-הראנה כי או היתה החריפות גוברת עד לבלי נשוא, ולכן מליטה מוותרת על כך.

הבית, על-יפי המספר הנקוב באיגרת, אותר עדי-מהרה. מליטה מאוכזבת מעט שבשלת-הדלת רשום שם אחר לגמרי ולא שמו שלו, והיא נבוכה לחלוטים כשלא הוא עצמו פותח אלא אחת אשה זקנה, שבת-שער, שמתחת לשביס-החדרנית שלה המעומלן הולבן אין מבט-עיניה חביב ביותר אלא חוקרת היא בנעימה של חריפות רבה למבוקשה, ובעקבות שאלתה המהוססת למר א' כבר אומרת זו לשוב ולנעול את הדלת: "מר א' יחזור רק בערב הביתה".

"אה", מפטירה מליטה ודמעות חמות עולות בעיניה.

"וכי במה הדבר?" זה כבר נאמר ברפות יותר, ומליטה שוב מתאוששת. "אני צריכה להביא לו תשובה".

"תשובה? ממי?"

"ממני".

ראש-השיבה בפתח פורץ בצחוק חסוך-שיניים: "מי שולח את מי? את נשאת בינתיים בבית שלך?"

מליטה מסתכלת בה בלא להבין דבר, והדמעות שוב קרובות להתפרץ. עליצותה של הזקנה לובשת חיוכים: "ובכן, מה בענין התשובה? עדיין אינני מבינה".

מליטה מבקשת להסביר, אך אינה מצליחה. אף־על־פי־כן הרי מוכרחים להסביר, היא הרי מוכרחה להצדיק את עצמה, ולפי שהדבר הכרחי כל־כך עולה בה רעיון: היא פותחת את ארנקון־היד, היא פותחתו אפילו במופגן מאד—וכי למה־זה תעלים דבר שהיא גאה בו כל־כך?—ומגישה לזקנה את האיגרת.

“רגע”, אומרת זו, ובקחתה את המכתב סרה היא, לפי שצריך אדם למשקפיים כדי לקרוא, אל המטבח הניבט מאחרי חדר־הפניסה. מליטה, המבקשת שלא להפקיר את האיגרת שלה, הולכת בעקבותיה, ועכשיו עליה לשמוע, מופתעת קימעה, שפך־תרעומת מהול בקוצר־רוח: “נא, והיכן הן עכשיו המשקפיים הללו... הרי שמתי אותן במגירת־השולחן במטבח... נו, אולי תגידי כבר, איפה הן תקועות עכשיו המשקפיים הללו, ואל תעמדי לך ככה כמו גולם... לא, סגרי קודם את הדלת של הדירה שם בחוץ... כנראה לא לימדו אותך לסגור דלתות של דירות... אלוהים־שבשמיים, המש־קפיים הללו... ובכן, הרי אמרתי לך שהן במגירה של השולחן, ובאמת כאן הן”.

והיא קוראת, הזקנה, את המכתב, מעומדת אל החלון, בתשומת־לב ובאטיות רבה, אפילו שתי פעמים, ובסיימה היא מנענעת בראשה כמסכימה: “נה, ככה זה אפוא... ובכן, כך הוא הענין... את גם יכולה לסגור פעם את דלת המטבח”. ואז היא מתחילה להתעסק ליד הכיריים במטבח: “תחילה רוצים אנו—את ואני, זאת־אומרת—לשתות ספל אחד קפה. היום ודאי עוד לא בא אוכל אל פידך”. לא, על אכילה עדיין לא חשבה מליטה היום. “נא, רואה את, צרלינה הזקנה הרי יודעת איך זה... כי אני, את יודעת, אני היא צרלינה זאת, את מבינה?.. הוציאי פה שני ספלים מן הארון”.

כך ישבו יחד אל הקפה; הרבה חלב נותנות הן במשקה הריחני מאד, טובלות הן בו את הלחם הלבן, כדי לשוב ולמשות אותו, מוספג יפה בשחום־השחום, כפי שצריך, ומשך רבע־השעה שלאחר־כך נודע לה לצרלינה כל מה שביקשה לדעת ומה שניתן היה לדעת.

“אז את רוצה עוד היום לראות אותו?”

מליטה ניענעה ראשה בשקידה: הן.

“אני משאירה אותך פה לארוחת־ערב... העלמה שלנו אולי לא תהיה מרוצה כל־כך—היא גיחכה לעצמה, אפילו במעט רוע־לב—“אבל ממילא היא מוזמנת היום לארוחת־ערב מחוץ לבית, ואם הגברת הבארונית אולי תבוא למטבח, אין דבר... אז את קרובה שלי, פשוט... מבינה?”

ואחר־כך הדיחו יחד וניגבו את הכלים: “את עושה את זה לא־רע”, שיבחה צרלינה, “היית רוצה גם לבשל כך את הקפה בשבילי...?”

מליטה הסמיקה. כן, היתה רוצה.

“בכלל”, צרלינה זקפה באצבע קלה את סנטרה של הנערה, כדי שתוכל להסתכל היטב בפרצופה—“את, חי־אלוהים, לגמרי לא־רעה... רק בתספורת הזאת אסור לך להסתובב...”

“למה? אני מכווערת?”

“למה, למה... עוד לא היית מעולם בקולנוע? הרי צריכה היית לראות איך נראים...”

"סבא אף פעם לא הולך לקולנוע".

"אל תיאשי אותי... מי הולכת עם סבא לקולנוע, בגילך...? נו, אל תפערי לי כך עיניים מבוהלות; הרי לא אמרתי שום דבר רע. מוטב שתבואי איתי לחדר שלי; אני אעשה לך פעם תספורת כהלכה, שתהיי יפה בשבילו הערב".

בגינה מתחת לחלון־המטבח משקה מישהו את הערוגות לאור שמש נוטה־לערוב, ובאלומה המתנצנצת ניתזים פעם־בפעם זיקים בצבעי קשת. נוגעת האלומה בדשא, מוריק הוא בחריף; פוגעת היא בעפרורית־הערוגות, מקווה היא לרגע שלוליות קטנות הנספות מיד, ויחד עם הדשא הם נודפים לחלוחית וקרירות. "מותר יהיה לי לשבת אתו שם למטה?" שואלת מליטה.

"מדוע לא? אבל עכשיו הבה נסדר לך את השערות". ובמשכה את הקטנה אל חדר־המשרתות שלידי המטבח, המרווח־הנחמד—גם כאן נשקף הגן בעד החלון הפתוח—מושיבה היא אותה אל מול הראי הקטן. עוטפת את כתפיה בחלוק־תספורת ישן, כנראה משל הבארונית, ומפתחת את קוצותיה המתגלשות בין אצבעותיה הבוחנות בחביבה: "יש לך שערות חזקות, טובות... את אחת מאלו שיכולות לקצר אותן".

"סבא לא אוהב את זה".

"תמיד סבא... וכי מה אומרים על כך הגברים האחרים שלך?"

מליטה מהרהרת: "אני חושבת שאינני מכירה אף אחד".

"מה? אז עכשיו הייתי רוצה לדעת בת כמה את".

"תשע־עשרה".

"תשע־עשרה, תשע־עשרה...—באצבעות־חדרנית זריות־מיומנות סודרת צרלינה

את השערות—תשע־עשרה... ובאמת עוד לא שכבת עם אף אחד..."

אין מענה. מליטה, כשהיא בוחנת את דמותה בראי, חשה בעצמה איך היא מחוירה. מדוע הוקנה שואלת דברים כאלה?

אך זו ממשיכה, בלי רחם, בלי התרפך: "נערות אחרות הן בנות־חיל יותר; הן מתחילות מוקדם יותר, מוקדם הרבה יותר... על צרלינה זו ועל נעוריה כלל לא לדבר... אבל עם אנדריאס שלך, עמו תשכבי?... תיכף גמרנו; עכשיו רק אנסה עוד

לראות אם אני יכולה לסדר לך את התלתלים במצח... אלי, וכי מה שוב קרה?"

מעיני מליטה באמת פרץ עכשיו זרם הדמעות, בל־ייעצר בשום־פנים, והיא כובשת פניה בידיה.

צרלינה ניצבת מאחריה, מנשקת לה על קדקדה, מלטפת את ראשה ואת לחייה: "וכי כל־כך רע הדבר, קטנתי? פוחדת שלא תצליחי?... לא, קטנה, כל אחת הצליחה".

היבבה גוברת. מכורבלת היא יושבת כך, מליטה, ובימינה היא רומזת לה לזקנה שתתוק.

הזקנה מחייכת: "חדלי, אל תהיי כזאת־מין... את אשה מגודלת".

"היה היום יפה כל־כך, ועכשיו הוא מקולקל; עכשיו שוב לא יהיה יפה אף פעם".

אז אומרת צרלינה בחומרה, ואגב כך נראית דמותה המכוערת מזדקרת ומתגבהת:

"עשי זאת יפה, ויהיה יפה; עשי לו יפה, שיהי גם לך יפה... לך נולדת, לך תלדי".

ובאמרה זאת נתהדהד בדברים עוד משהו, בלייובע לגביה, ואף שנשאר בלתי מובע היה חזק יותר מכל מה שהוגד, וכוחו היה מוחש; היתה דעתה נתונה אל בלתי-האמצעי כשל עצמו. נתונה היתה דעתה אל הנכונות בלתי-האמצעית לחיים ואל הנכונות למיתה בעולם הארצי, אל קדושת הנצחיות הארצית, המוטלת על כל הנשיות והמחוננות כל נשיות, אל כבודו ואל רוממותו של הכאן בגורליותו הבלתי-נמנעת, בפשטותו הנוראה. אל כל אלה היתה דעתה של צרלינה מכוונת, ומליטה חשה בכך עמה ובאמצעותה.

"יהיו לי ילדים?"

"כן, אם יהיה יפה, יהיו לך... אבל עכשיו שוב בילבלת לי את כל התספורת."

מבעד לראי הנערה נושאת מבטה אל הזקנה, בכובד-ראש, ועם זאת כבר מחייכת אף היא: "אף אחד לא יכול להבין את זה."

"את מה? התספורת שלך? לידת הילדים?"

"לא. הכל."

"נכון, מסכימה צרלינה, אף אחד לא יכול להבין את זה. מי ששוכבת עם יותר מדי, זה לא טוב; מי ששוכבת עם פחות מדי, גם זה רע; ומי שאינה שוכבת עם אף אחד, זה עוד יותר גרוע. ומדוע צריכים לקבל את הילדים דווקא מן האחד ולא מן האחר, הרי זה כל-כך רע-לבלי-האמין עד שזה יכול להוציא מן הדעת. ואף-על-פי-כן מוכרחים לקבל את זה, ואף-על-פי-כן את מוכרחה לקבל את זה עליך, אף-על-פי-כן מוכרחים לעשות להם את זה יפה. כי בשביל זה האשה היא אשה."

"אני לא רוצה להיות מוכרחה לחשוב על כך", אמרה מליטה ומחתה את שארית דמעותיה.

"כן, לא לחשוב, ורק לעשות. זה מתאים לך; כך הן עושות כולן, לעשות ולא לחשוב... כך... ואל תשחיתי לי את התספורת עוד הפעם... רדי עכשיו לגינה. ואני אחר-כך אקרא לך, כשרק תתנדף העלמה שלנו מכאן. אז את עוזרת לי בהכנות לארוחת-הערב."

מליטה יורדת, אבל היא נרתעת מלהיכנס לגן, שאפרורית-של-דימדומים כבר שרויה בו. שם בגינה ביקשה לשבת עמו, יד-ביד, אלא חוסר-המצרים של האיווי, שבל-עדיה אין הוא כלל איווי, הושחת מחמת תביעותיה החמורות של צרלינה. חוסר-מצרים אחר עלה בינתיים לבלי להתחמק ממנו, חדש, קשה יותר וכן יותר, חוסר-הפרטיות לאין-שיעור של חיי-אנוש. כלום אין היא יכולה להבין בזה, כלום לא לנסח, אך היא חשה שארנקון-היד היפה קיפת את ערכו הראשון, לא רק משום שמה שאירע בינתיים אין עוד להשיבו אלא, יתר על כך, על שום שכלל אין זה מן הדין להשיבו. כל היום כולו נכספה אל אותו אנדריאס, והרי נדחית היתה אותה כסיפה כאילו אינה אלא מעין משחק בלתי-מחייב. ללא היסוס, ואפילו ללא הפסד, נדחית ומורחקת, אילו היה נדחק לכאן משהו, כגון שובו של סבא, למשל; עכשיו הנה חלפו הכיסופים, אך עמם גם אפשרות הוויתור. אהה, התחלת שמילאה את כל היום טבולה היתה בעליצות ללא-שיעור, קוצר-הרוח שלה זוהר ומשעשע; עכשיו קוצר-הרוח, שניטל

ממנו הכוסף, מכוון אל האפל. קוצר־רוח כמעט ללא מגמה, אי־סבלנות לשמה, ועם זאת בלי־תרוסן. חוסר־הריסון של האין! ומליטה, שאמנם ברצון היתה הולכת אל הספסלים בירכתי הגינה, שמה, למקום שמבקשת היתה לשבת עמו, אלא שלא העזה להגיע אלא עד לספסל הנמצא מיד מאחרי הבית, מביטה אל דימדומי־הסתיו המצ־טעפים־ההולכים, המקדירים לאט, לאט מאד, לאט יותר מדי, אל עבר צללי חשפת־הלילה, וכל מה שהיא יודעת ומהרהרת הרי זו ידיעת קוצר־הרוח שלה, הרי אלה שרעפי אי־סבלנותה הריקנית. ולסוף, האה, לבסוף־לבסוף, מופסקת הציפייה הריקה: מאחריה נשמעות פסיעות יורדות בבית; זו ודאי אינה אלא העלמה, ומתיחותה הריקה של מליטה מפשרת קימעה, כי עכשיו הנה עוד־מעט תקרא לה צרלינה.

ונכון, הנה יורדת גם צרלינה במדרגות. היא אוחות בידה מספריים של פרחים והיא מביעה תרעומת על שהעלמה התמהמהה־התמהמהה ואי־אפשר היה להרחיקה מן הבית. "אבל הריוח הוא שלך", היא אומרת, "שעכשיו כבר כל העבודה שם למעלה עשויה, ואין לך אלא לשבת לארוחה. תמורת זאת באמת יכולת בינתיים לקטוף לי כאן פרחים אחדים". אבל את הצעתה של מליטה, שתעשה זאת עכשיו, היא דוחה. חשה היא אל הערוגות, ובאור־הערפל האפור־המדומדם רואים איך היא משתרכת שם, מלווה רחישת המספריים, שחוחה מערוגה לערוגה, ומלקטת את הפרחים; כשאגודה קטנה בזרועה, היא חוזרת מרוצה: "נלך".

במטבח ערוך השולחן לשתיים. גם יין יש, וצרלינה גוררת ומביאה אגרטל־בדולח גדול ומציבה אותו במקומו. הצינייות ערוכות בו כהלכה. ובטרם תשבנה, היא מוזגת: "תעשי את זה כהלכה, ילדה, וסימן־טוב ומזל־טוב לך", אומרת היא בהתרגשות, ומשיקה כוס אל כוס עם מליטה. ולפי ששילי הסינר לא נותרו אלא לשם כך, מעבירה היא אותם על עיניה.

מליטה, שאינה מורגלת ביין, שוכחת את קדרות השעה האחרונה. ולאחר שידול־מה אף מחליטה היא לאכול, הגם שהיתה משוכנעת מאד כי לעולם לא תוכל עוד לבלוע אף טיפ־טיפת אוכל. אך כבר מהר מאד מוכרחה היא להודות בעצמה שטעים לה, שמעולם עוד לא אכלה אוכל כה נפלא, וצרלינה המשבחת גומלת לה ומטביעה נשיקה במצחה: "הכי יפה זו אכילה־של־חתונה בלי חתן... מותר לך לשתות עוד כוס; כמוכן... וכי מתי אם לא היום...". עכשיו אין מליטה מתפנקת עוד. השתייה גורמת לה עונג, והכוסף העליו, הכיסוף בלא קוצר־הרוח, שב־מתגלע.

לאות מאכילה, לאות משיח, מוסיפות הן לשבת עוד שעה קלה, עד שצרלינה, בהעפת־עין אל שעון־המטבח, קובעת את הסעיף־הבא בתכנית: "הגיעה זמן שתלכי להתרחץ, ושתעשי זאת כהלכה... או אולי גם זה אני צריכה ללמד אותך?" היא מראה לנערה את חדר־הרחצה ואת בית־הכבוד. אין ספק, כבר היתה השעה לכך.

וכשהיא מבקשת לחזור אל המטבח, נקראת מליטה מקצה חדר־הכניסה: הנה, מליטה! כשהיא נענית לקריאה אין לה צורך בהירהורים יתירים כדי להבין שצר־לינה עסוקה בחדרו של א'. בדפיקות־לב נכנסת מליטה, חוצה את החדר הקדמי ומוצאת באחורי את צרלינה, העוסקת בריפוד המיטה בלבנים רעננים. יש אפולית

מעט, שפן דולקת רק המנורה של שולחן-הלילה, ואגרטה-הבדולח שבו הציניות עומד על השידה. אף שכה רגיל כל זה הוא מצר עליך את העולם, אלא שצרות-עולם זו מסולקת מעל מליטה מהר מאד, כי עוד בטרם תספיק להביט סביבה כהלכה יורדת עליה קשיותה הבדוחה של צרלינה: "עדיין את לא יכולה לסגור דלת מאחריך... לא, לא זאת—החיצונה, שאל הפרודור". אכן, שכחה, ובעצם לא ברצון היא עושה זאת. אבל היא עושה זאת.

בינתיים גמרה צרלינה להציע את המיטה, והיא מצטלעת אליה:

"התפשטי".

"אני?"

צרלינה צוחקת: "וכי מי?"

"אבל..."

"נו כן, עליך להתפשט", ולפי שהנערה מהססת עדיין. מתירה היא את חולצתה. בכך אכן נשבר הקרח; מליטה מתישבת כנועה על הכיסא ליד המיטה, ומתחילה, כמו היתה זו עת עלייה על משכב, להתפשט כסדרה. אלא שבבואה לפשוט את הכותונת, שוב היא נעצרת: "הרי אין לי כתונת-לילה..." "נא, המשיכי", דוחקת בה צרלינה, "בשביל מה את צריכה הפעם כתונת-לילה... אבל תהיה לך אחת, מיד אביא לך אותה. תיכף... נא. עוד לא? השילי סוף-סוף את הכותונת הטיפשית הזאת!"

עכשיו היא עומדת, מליטה, עירומה. כה עירומה עוד לא היתה מעולם. צרלינה מתבוננת בה מעשה-מבינות וטופחת קלות על גופה. "הכל בסדר גמור", היא אומרת, והיא זוקפת קצת את שדי הנערה. "מעט רכים הם וכבדים; שלי היו קלים יותר בגילך, אבל את כבר בסדר ככה. גברים רבים רוצים אותם בדיוק כך. הם משתגעים לזה, ופטימות ורודות כמו אלו שלך הן כמו דבש-בחלב בשבילם". היא מתבוננת בשער הסבוב מעט יותר מדי בבתי-השחי, וכן בפלומת-החיק, ומביעה קורת-רוחה גם על כך: "לא ייאמן שמשוהו כזה עדיין בתולה היא... הביטי-נא בראי, את יכולה להיות מרוצה מעצמך וממי שברא אותך". כן, מליטה מרוצה, וזוהי שביעות-רצון חדשה לגמרי, המוקרנת לה כאן מדמות-הראי שלה, עד שאינה נלאה מלהביט, ועד שאין לה כלל חשק להינתק מזה: פתע היא יודעת איך היא תאוותו של גבר, ומה הוא חומד, והיא שמחה על חמודותיה. "היכן ארנקי-היד שלי?" שואלת היא פתאום, מודאגת.

"חכי, אני מביאה לך אותו. ואני גם מביאה לך את כתונת-הלילה, אחת יפה, משל העלמה שלנו".

בשובה היא מביאה עמה לא רק את ארנקון-היד ואת כתונת-הלילה אלא גם בקבוק גדול של מי-בושם, וסגר לו דמוי-כתר, ובפתחה את תברוגת-הכתר, שתוכל מליטה לרחרח בהם, מתבדחת היא על התלהבותה של זו שאינה מודגלת במיני-בושם. "צרפתי... הגברת הבארונית קיבלה אותם מאנדריאס שלך; ובכן, יש לך זכות עליהם".

אך הנה היא רואה שהנערה עדיין עונדת את הענק הדק, שתצלום-חריטינה של סבא תלוי בקצהו, לְבָן-זָקָן, ובחיוך היא מסירה מעליה את השרשרת.

"אין לו לסבא מה לעשות אצלך היום; אין זה לפי הנימוס".

מליטה אינה יכולה שלא להסכים; מגלישה היא את סבא אל תוך הארנקון. מביטה אחריו, למשך שניה, אל האפלולית, ובארשת של מתאבלת הפורשת מאצל קבר רענן סוגרת היא אז את הארנקון מעליו. נעשה הדבר בצורה מובנה-מאליה ונאה, שהיא תולדת ההכרח, ובתוקף כך אינה נטולה מידה של קשיחות. ולפי שנעשה הדבר חשות שתי הנשים שכל בלתי-אמצעי הוא צו וגזירה, ועוד, שהקדושה, העוטה כהילה את אי-האמצעות המוחלטה, לעולם אינה יכולה להיות בלי חומרה וקשיות. כי אכזרית היא קדושת הקורבה בלתי-האמצעית, נטויה אל כל מרחק ומרחק, על-אף היותה מעוגנת בארצי, במהות האינסופיות הארצית הנתונה לכל שהיא אשה והמוטלת על כל שהיא אשה, המקיפה בדמות הקדושה בלתי-האמצעית, המוחלטת של סדר-הדורות את תפקיד האנושות כשל-עצמו. את התפקיד לאנושיות מוחלטת. ומליטה כצרלינה הרצינו מאד.

כמעט אין מליטה מעיזה עוד להביט בראי, והיא עוצמת עיניה. היא עוצמתן עצימה עמוקה מאוד כאשר צרלינה מתחילה לשפשף את עור גופה במי-הבושם, שפשף היטב בלטה-משיחה החל בשוליה-השער מאחרי האזניים, בלא לפסוח אף על קורט-עור. עד למטה אל הברכיים, ודבר זה הצמיח תחושה נעימה, קריה-אפלולית, שכמוה לא חשה עדיין מעולם. אבל את כתונת-הלילה ששמה עליה צרלינה לאחור-מכן מוכרחה היא לראות, ואכן אי-אפשר לראותה עד-שבעה: ארוכה היא מאד-מאד, משיית מאד-מאד, מחשוף לה, על אף התחרה העדינה מעל לחזה, עמוק מאד-מאד, המשייר את הזרועות ואת הכתפיים חשופות לגמרי. "כלה ממש, כלה נאה", אומרת צרלינה, שעה שהיא מסתכלת בה, יחד עמה, בראי, אך מהרה, מהר מדי לגבי מליטה, די לה בכך, והיא פוסקת: "כך, עכשיו למיטה". ומשנעשה הדבר מנשקת היא לה שוב, מכבה את האור ויוצאת מן החדר, בהשאירה את הדלת אל החדר הסמוך פתוחה, רק את החיצוניה, זו שמוליכה אל הפרוזדור, היא סוגרת בנחת.

מליטה שוכבת במיטה. הדבר נעים כמעט, כעין-לאות כמעט, כעין-נימוס כמעט. כל קוצר-הרוח סר, רק התשוקה גוברת, והחדר האפלולי הפך חלום. אולי באמת התנמנמה. ואין היא יודעת כמה זמן ארך הדבר כשלפתע, להפסיק את היעדר-הזמן, בחוץ-אף כי במרחק רב-נשמע קולה של צרלינה: "כך-כן, סוד, אדון א', כך-כן, הפתעה אמיתית בשבילי; נו, שרק ייכנס-וכי אין הוא רוצה כלל להאמין לצרלינה הזקנה? ובכן, שיילך כבר, ושלא יעשה לי יותר מדי רעש שם בלילה-מובן?"

אז-עם קראור בחדר הסמוך-נפתחה בחוץ הדלת, ולהפתעתה של מליטה עצמה נעשות זרועותיה כביכול עצמאיות, מתרוממות, כביכול מנותקות ממנה עצמה, לקראתה, אה, נטויות אליו, להפתעתו, כן, להפתעתו. בלובן, בלובן מדמדום בהקת הזרועות באפלולית הרכה. זהו אחרון המראות שראות עיני מליטה בזה הלילה. כי יורדת פתיעת הנשיקה הראשונה, פגישת-האני הראשונה, המתמשכת עד-אין-קץ, מכיון שמתקוות המיפגש מתעמקת-והולכת. ובאה (אחר עמלימה שמחוסר-זריות ושמץ-כאב, ועם זאת באורח מובן-מאליו שבכובד-ראש) הפתעת-הקדומים, הפתעת-

הנצח, שהיא—גם כשאינן זה מתארע כמו כאן, לראשונה, אלא הופך שיגרה רגילה ומיומנת—נשארת תמיד זהורה בזהר־בראשית, שתמיד ותמיד היא, ומוכרחה לשוב ולהיות הפתעה: ההתיחדות, ההתאחדות של שני גופי־אדם.

(א. ב.)

